

Alexandru CAZACU

Studii

Facultatea de Finanțe-Bănci (2008) și Facultatea de Electrotehnică (1999), București, Bursier TEMPUS-6 luni (1998) în Franța, la Université Science et Technologie – Lille1

Documentări și stagii

Anglia, Franța, Italia, Belgia, Elveția, Ungaria, Germania.

Debut literar

În ziarul *Tineretul Liber*, anul 1995.

Volume publicate

- *Paralele Îmbrățișate*, Editura Univers Enciclopedic, București, 1995;
- *Mărturie Nimănui*, Editura Eolia, București, 1995;
- *Tâlhari sau profeți*, Editura Pro Transilvania, București, 2001;
- *Duminica în Est*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 2017;
- *Mesaje pentru Iulia*, Editura Libris, Brașov, 2019;
- *O cameră single*, Editura Sud, Bolintin Vale, 2020.

Versuri publicate în revistele literare

Acolada, Actualitatea Literară, Alchemia, Algoritm Literar”, Alternanțe, Antares”, Argeș”, Ardealul Literar, Arena Literară, Astralis, Ateneu, Banchetul, Boema, Bucovina Literară, Bucureștiul Literar și Artistic, Caietele Columna, Caiete Silvane, Cafeneaua Literara, Caligraf, Cervantes, Climate Literare, Convorbiri Literare, Conta, Contact International, Cronica Veche, Detectiv Cultural, Dimineața, Discobolul, Expres Cultural,

Ex-Ponto, Familia, Feed-Back, Fereastra, Helis, Impact Cultural, Leviathan, Libris, LitArt, Litere, Luceafărul, Luceafărul de dimineață, Lumină Literară și Artistică, Lumină Lină, Mărturii Culturale, Mișcarea Literară, Neuma, Nord Literar, Oglinda Literară, Paradox , Poesis, Poezia, Pro Saeculum, Plumb, Ramuri, Revista Noua, România Literară, Scrisul Românesc, Sintagme Literare, Spații Culturale, Sud, Tribuna, Urmuz, Vatra", VatraVeche, Viața Românească ș.a.

Colaborări

Radio România Cultural, Radio România Actualități.

Referințe critice

Traian T. Coșovei, Florentin Popescu, Victoria Milescu, Marian Drăghici, Marius Chelaru, Alex. Ștefănescu, Xenia Negrea, Dumitru Velea, Nicolae Rotaru, George Chirilă, Tudor Oprea ș.a.

Extrase din referințele critice

„Poetul e fascinat de centrul polisului, aglomerat de oameni și clădiri, acestea din urmă părăsind „piese de lego”, dar și de suburbiile pitorești, fiecare cu doza de originalitate. Expresiile elevate alternează cu un limbaj lejer, chiar stradal. El este descriptiv dar și introspectiv. Frumusețea unor peisaje de o „tristețe luxuriantă” se află în apropiere de „singurătatea flămândă a lucrurilor”, unde iubirea suportă despărțiri fără de care nu s-ar naște nostalgia, poezia. Observațiile sale vizavi de realitatea cotidiană sunt uneori enunțate frust, alteori sunt incizate într-un imaginar fastuos. Figura de stil cel mai frecvent folosită și cu impact maxim este comparația. Comparațiile arborescente au o deosebită frumusețe și adâncime. Alexandru Cazacu scrie o poezie ofertantă, care spune multe, despre care se pot spune și mai multe. El este reprezentativ pentru generația sa, pentru timpul în care trăim, un timp bogat în provocări, deci prielnic poeziei.” (**Victoria Milescu** revista „**Dunărea de Jos**”, nr.203 Ianuarie, 2019)

„Nu vom face nici silă conștiinței și nici exces de înțelegere ori bunăvoință critică dacă vom afirma dl. Alexandru Cazacu dovedește o bună asimilare a lecturilor din poezia contemporană, iar pe de altă parte și o anume maturitate lirică, grefată pe o anume responsabilitate în fața cuvântului și a paginii care aștepta să-i eternizeze versurile. Tristețea și melancolia unui întreg șir de poeți care l-au precedat cunoștea atunci o translație, o complementaritate, bardul nostru vorbindu-ne despre gări și pasageri, despre restaurante pustii la ceas de seară și de altele. O poezie, am zice, a navetiștilor, pe care trebuia trebuie s-o scrie și pe ea cineva. În alt plan poetul transcria cu grijă mici lamentări ale unei iubiri neînțelese, ale unei melancolii provocate de anotimpuri și de singurătate, dar creiona și interioare cu patefoane și cărți îngălbenite de vreme, o ieșire din realitate și din timp pentru scufundarea într-o iubire, la fel de tristă ca protagoniștii ei”. (**Florentin Popescu** revista „**Sud**” nr. NR. 11-12 (212-213), Anul XXIII, Noiembrie-Decembrie, 2018)

„În opinia noastră Alexandru Cazacu știe cum puțini știu să îmbine senzualitatea discursului cu ceea ce poetul american E.E.Cummings numea „acea precizie care creează

mișcarea". O aparență hibernare a simțurilor ascunde parcă o pândă a celor mai neobisnuite efecte poetice. Elegia se stinge într-o carnalitate reprimată iar lumea concretă se sparge în cioburile unui univers interior artic cerebral. Ramanem la ideea ca acest poet este unul dintre acei scriitori ce anunță sensibilitatea începutului de mileniu." (**Traian T. Cosovei** - Revista "**Contemporanul-Ideea Europeană**", An. 12 (Nr. 11)/14 martie, 2002)

„Un univers compozit în care încap poezii despre iubire, așteptare, părăsire „bătăni ca niște icoane”, livrescul dar și confesivul, construit de un autor care are ceva de spus, de acolo din „cartierele orașului din Est” poate și într-o duminică, ori într-un Februarie” (**Marius Chelaru** -Revista „**Poezia**” An XXII nr.2(84) Vara 2018)

„Vom citi un lexic nostalgic, livresc, al unui estetic, al unui îndrăgostit tandru, al unei sensibilități pur și simplu. Un eu care trece prin această lume simțind și gândind și caută să numească, să dea propria expresie a ceea ce trăiește. Pentru că Alexandru Cazacu este un spirit enciclopedic care iubește poezia. Or fi textele acestea în provincia prezentului estetic/poetic/ stilistic, dar, de fapt, sunt în centrul adevăratului îndrăgostit de poezie, a celui care greu încercat de probe legendare, probe de poveste, care au ca răsplată expresivități/creativitate, cuvinte potrivite: „Răspunsul”. Care este marea răsplată? Lupta în sine. Dar nu pentru orice spirit. Nu oricine poate fi un astfel de erou al propriilor cuvinte, al propriilor înțelesuri. Iar poezia clădită de aici este o poezie care nu vrea să demonstreze nimic, este poezia unui poet care nu caută alte culmi decât pe cele interioare. Bineînțeles, și cititorul este răsplătit din plin cu imagini și expresivități remarcabile.” (**Xenia Negrea**- Revista Scrisul Românesc An XVI -nr.4(176), 2018)

Cartea lui Alexandru Cazacu e o confesiune curgătoare, cu putere de râu limpede, ca un cântec îngânat de Leonard Cohen prin Bucureștii vechi, traversați de Dâmbovița cea sălbatică. Poetul este ca un timpan imens, bolnav de dragostea lui, înțelegând că tot ce se întâmplă nu este decât un reflex al sentimentelor proprii. Dominanța și forța sentimentului care se îmbracă în cuvinte de cântec este această poezie. La urma urmei, orice poem și mai mult, orice carte sunt o poveste a unei călătorii. Acestea sunt lecțiile pe care ni le-au oferit nouă, tuturor celor care iubim să scriem, doi mari sud-americani, Borges și Márquez. (**Nicolae Dan Fruntelată** -Revista **Sud** nr. 1-2 (226-227), Anul XXIV, Ianuarie-Februarie, 2020)

„A scrie și a publica numai atunci când crezi că stăpânești deplin aceste mijloace e o dovadă de răbdare și autoexigență. Aceleași comentarii privind construcția artistică, la care mai adaug însă că întregul citat este o prelungă sugestie: destinațiile – iubirea; așteptarea – dorința de împlinire; mâna care mângâie – sugestia de desăvârșire a iubirii; anotimpul tomnatic – vârsta matură a protagoniștilor. Splendidă construcție arhitectonică și cu atât mai reușită cu cât a te adresa numai unei iubite ideale, într-o carte întreagă de 80 de fragmente poetice, fără titlu, presupune o tensiune a trăirii și exprimării de excepție. Alexandru Cazacu are poezia în sânge, în priviri și în suflet; am impresia uneori că el este al poeziei, precum și poezia a lui.” (**Ion C. Ștefan** -Revista **Sud** nr. 9-10 (234-235), Anul XXV, Septembrie-Octombrie, 2020)

Extrase din operă

Dimineți reci

Diminețile reci când soarele
se chinuie să încălzească tăblăraia tramvaiului
ce taie în două zgomotos intersecția ca o sabie un nod gordian
și ferestrele sălii de mese ale fostei cantine muncitorești
ce duminica se închiriază nuntașilor pe datorie
și fiarele trăse cu un cablu electric
până la primul punct de primire recuperare metale
de bătrâna cu hainele vechi
și câini ei credincioși ce o urmează oriunde
în această zi fără memorie
mai lungă sau mai scurtă
decât întregile noastre aduceri aminte
aici la doar câteva mii de kilometri
de fostele saloane imperiale unde
cel care rămâne să înfrunte durerea
și cel care pleacă rănit
sunt egali în suferință
unde adierea serii periază florile mov ale mărăcinilor
iviți în fața blocurilor standard
iar inimile se înmoaie la vederea și auzul savanților ce povestesc
despre șansa istorică individuală
așa cum se încălzesc mâinile celor fără adăpost
la flacăra unor deșeuri ce ard într-un container de tablă

Pe crengi noduroase stau agățate
hălci dintr-un sfâșiat soare
în această amiază de iarnă ce stă să înceapă lent
unde dacă nu poți da speranță este bine să nu oferi nimic

Într-un oraș unde nu am fost niciodată
într-o iarnă aspră deasupra străzilor
acoperite de pojmă gheții
un corp de iluminat încearcă să se aprindă.
Licărul acela se aude uneori noaptea
apare chiar și în visele din somnul cu ochii întredeschiși

Uneori

Uneori îți scriu unei necunoscute
zărită pentru prima și ultima dată
prin piețele mari ale orașelor mici
ca și cum ea ar putea să înțeleagă
ecoul tulburat al
sonatei de Scarlatti
cartografierea insomniei hârjoniindu-se
în primele ore ale dimineții

când toamna scrie ferepare peste ierburi
și tremură deasupra
pragurilor de așteptare

Ceasul din turn transformă
cladirea medievală într-un ciclop
ce se uită cu lăcomie împrejur
dispus să aibă grijă de toți
chiar și de oaspeții nedoriți
cu rănila la vedere
cu inimi bătând în dezordine
când Noiembrie
năvălește în cameră
precum mirosul unui ceai de iasomie
și nu mai este sigur
că toate drumurile duc la Roma

Lângă flăcările toamnei

Un cârd de rațe sălbatice printre
coloanele de ceață și fum ale lui Noiembrie
așa cum apare și trece o vânătaie pe trup
și jurnalul unei așteptări
scris pe bandajul desfacut încetul cu încetul când
nu există nimeni să te aștepte
Ai putea rămâne câteva ceasuri aici
dacă nu ai găsit compasiune
nu te mai gândești la compasiune
Pasul tău peste asfalt peste trecutul limpede
cum maceta culca la pământ
vegetația unei jungle pentru croi drumul

Reîntâlnire

Sâmbăta aceasta aidoma celei de acum douăzeci și trei de ani
tot la fel de capricioasă
cu zăpușala ei la sfârșit de August
La fel ca atunci
hainele dungate ale chelnerilor
tutunul impregnat în degete
manșetele cămășii pătate cu cerneală
și terasa unde am trăit cu tot corpul durerea mută a despărțiri
privind aproape în gol
casele cu o singură fereastră ale străzii din depărtare
ca și cum am fi ajuns
în mijlocul locului deformat de un mic cutremur
când nu mai poți salva nimic
și chiar dacă ai fi sosit la timp
abia dacă te-ai fi putut salva pe tine

Tăcerea ne arată cum se abandonează lucrurile
înainte ca ele să ne abandoneze pe noi
în centru acestui burg cochet
doar gazetele citite atunci nu mai există
și încep să nu mai existe nici măcar cei care au văzut la choșcuri ziare

Leul

Decrepitudinea orelor în care toamna
își trăiește parcă propria posteritate
când răzbate un licăr alb
cum felia de pâine din mâna cerșetorului
O lume desfăcută bucata cu bucata apoi refăcută în altă parte
poate în liniștea duminicii
ce se aruncă în vârful creioanelor de pe birourile închide

Vaporii de benzină se împrăștie până departe
Funigenii deasupra blocurilor cu patru etaje
stau ca niște insecte ce au încremenit în aer
Căldura hainelor de iarnă din dulap acoperă geamurile
Oboseala aduna păsările pe stâlpii de iluminat
Leul din Mal du pays” se așează în dreptul ușii de la intrare

Un teatru experimental

Ascunși în dezordinea acestei camere
prin amiaza furate altei amieze
când ieșim de sub haine și ne întâlnim
în oglinda de pe tavan
și muști din umărul meu ca dintr-un măr
într-o grădina peste care ninge
iar pereții se uită unul la celălalt loviți
de concertul pentru vioara a lui Mozart
ivit din radioul cu volum ridicat
Vorbele au rămas pe jumătate departe
formele trupului se șlefuiesc în palme
printre cearceafuri ca niște valuri albe strânse în pumi și pierdute
la ultimul etaj al unui hotel
unde tu ai vrut să lași fereastra deschisă
Conductele orașului tresar
de parcă și-ar da seama ca transportă aripi
și răcoarea serii ne acoperă cu revista program
a unui teatru experimental din care citim
amândoi aceeași pagină

Mâinile doctoriței veterinar

Ce frumoase erau mâinile ei când ne-a spus
că s-a făcut tot ce a fost posibil și chiar mai mult
cu un zâmbet amar în colțul gurii iar dincolo de recepție

Într-unul din cabinete se auzea fâșiiitul unui plastic
iar asistentul fluiera melodia de la radio și urma alene procedurile
Nu-mi putea lua ochii de la mâinile ei mult mai tinere
decât aș fi putut să-mi imaginez vreodată că pot arata
brațele și degetele unei femei chirurg veterinar
O priveam în clipele acelea care nu mai aveau ce să-mi facă
Eram deja cu două zile înainte de poimâine
ziua în care durerile de acest timp încep să se înmoaie
și totul intra încetul cu încetul în normal și totul se uită
ca o valiză în sala de așteptare a unei gări imense
după care nu mai ai puterea să plângi
iar asta te face să adormi cu ochii întredeschiși
iar chipul animalului de companie se mută
din gânduri în fotografii stocate pe hard discuri
și în poza înrămată de pe fostul tău birou
ce va lua drumul altei camere
ori al vrafului de lemne pregătite să se opună iernii
Într-o sobă la marginea orașului
Doar mâinile domnișoarei doctor veterinar
vor mai veni uneori dincolo de acest poimâine
când și numai când
fericirea ori lipsa ei nu o să vrea să ne încapă

Zgomotul păsărilor urbane ce împing cu ciocul o cutie goală din tablă pe trotuar
Drumul tulpinilor ce-și fac loc printre crăpăturile cimentului
Picăturile de ploaie peste culcușul unui păianjen ce se aud limpede
și încet
așa cum pășești în propria casă la întoarcerea dintr-un pelerinaj
când este palid îngerul care ne ține între aripi
iar febra lui aduce căldură geamurilor blurate
și pereților camerei plină cu ciorchini de soc
unde se surpă amiaza cu încetinitorul

Soarele cum
mingea colorată pe care o învârt pe nas focile la circ dintotdeauna iarna când
rădăcinile caută prin subterane ceva
precum o mână un obiect unde este greu de ajuns
și-n garsoniera albită de lumina zilei
pereții se apropie cât mai mult unul de celălalt
și ar vrea să-și vorbească și poate ca or să facă asta până la urmă
Cel mai repede se uită eroii din trecutul apropiat zici și te întrebi
fratele nostru și fratele în general
pe care dintre ei îl vei salva primul?

Vis de Noiembrie

Visul sepia al unei dimineți de Noiembrie
foarte devreme sub difuzorul murdar

al corpului de iluminat pâlpâind intermitent
pe strada umedă
tăiată de mașini răzlețe
când totul în jur pare relicva unui antemeridian
prin care trece un înger cu fața în mâinile noastre
dincolo și dincoace
de amagirea pe care se putea conta onorabil
precum un zid chinezesc ce se multiplică singur
și auzi discret prin zgomotul zilei intuite
cum trebuie să renunți
la tot ce nu are legătură cu jocul în care te afli
cum sub asfalt cresc pietrele unui alt oraș
ce nu seamănă deloc cu acesta
cum poate fi mai rău
atunci când nimeni nu te întreabă nimic
și nu te acuză și nu este pic de dojană

Profil realizat de **Nicolae VASILE**